

Lov og Evangelium

Nr. 8

OKTOBER 2006

42. årgang

Du og ditt hus

Av C. H. Spurgeon

«Tro på den Herre Jesus, så skal du bli frelst, du og ditt hus!» (Apg 16:31)

Dette evangelium, for en mann med sverdet på sin strupe, er evangeliet også for meg. Det ville passe for meg hvis jeg lå for døden, og det er alt det jeg behøver mens jeg lever. Jeg ser bort fra meg selv, fra synd og tanke på egen fortjeneste, og stoler på den Herre Jesus som den frelser Gud har gitt oss. Jeg tror på ham, jeg hviler i ham, jeg tar imot ham som mitt alt i alle. Herre, jeg er frelst, og jeg skal være frelst i all evighet, for jeg tror på Jesus. Velsignet være ditt navn for dette. Måtte jeg daglig få nåde til å vise i mitt liv at jeg er frelst fra egoisme, verdslighet og det vonde i alle skikkelser.

Men i disse ordene står det også noe om mitt «hus»: Herre, jeg vil ikke løpe bort med et halvt løfte, når du har gitt meg et helt. Jeg bønnfaller deg: frels hele min familie. Frels mine nærmeste og kjæreste. Omvend barna og barnebarna, om jeg har noen. Vær nådig mot mine tjenere og alle som bor under mitt tak eller arbeider for meg.

Hvis jeg tror på deg, gjelder dette løftet også personlig meg. Jeg bønnfaller deg, Herre Jesus, å gjøre som du har sagt.

Jeg vil hver dag i min bønn nevne mine brødre, søstre, foreldre, barn, venner, slektninger, tjenere og ikke gi deg ro før dette ord er gått i oppfyllelse: «og ditt hus».

*Fra «Troens bankbok»,
Lunde forlag, 1966*

*La huset bli bygget
på Ordets klippegrunn!
Da rokkes ei muren
i stormværnets stund.
La hjemmet få stå
i le av korsets tegn,
så skal dere leve
bak tryggeste hegn!
Hvor korset står vakt,
taper mørket sin makt.*

(Jacob Paulli, 1878)

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Vidjeveien 35, 4310 Hommersåk. Tlf. 51 62 26 53
E-post: magekang@online.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Moldova.

Formann: Dag Rune Lid, Furufølten 30
5600 Norheimsund. Tlf. 56 55 26 72
E-post: drlid@online.no

Sekretær: Ingar Gangås
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50. Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland
4360 Varhaug. Tlf. 51 43 04 06
E-post: tskydland@yahoo.no
Bankgiro: 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
Tlf. 33 36 17 70. Fax 33 36 17 71
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

Redaksjonelt

Bibelens klare anvisninger om mors og fars kall og nådegaver står under hardt press i dag. Der tidsånden får komme inn og «sprengte» heimen, blir det aldri noe godt resultat. Den som har drevet med dynamitt vet at det kan bli store sår og ødeleggelser etter en sprengning. Slik er det også der familiebandene ryker, hvor mor og far går sine egne veier, og barna blir overlatt til seg selv. Det skapes et sår som ikke vil gro. I dag gråter mange barn på grunn av oppløste heimer. Mødre og fedre lider fordi ektefellen gikk sin vei. Og den som trodde at alt ville bli så mye bedre i et nytt forhold, oppdager snart at alt bare var et be- drag og en illusjon.

Også kristne foreldre skiller lag. Tragiske årsaker kan ligge bak. Men ofte skyldes det et indre frafall i hjer- tet, der den ene parten, eller begge, er blitt sløve i sitt gudsforhold. Hus- andakten og den personlige bibel- lesningen, bønnemøtene og vennsam- funnet ble forsømt. Kulden kom inn.

I dette nummer fortsetter Sigbjørn Agnalt sin serie over de ti bud. Der budet om å hedre far og mor etterle- ves, vil du høste store velsignelser. Flere artikler berører temaet. I heimen legges grunnlaget for tro og gudsfrykt. Den som tidlig lærer Jesus å kjenne, får med seg en verdifull ballast i livet.

I denne onde tid trenger vi å rope til Gud for heimene våre. At han for- barmer seg over land og folk, og ser i nåde til oss – for Jesu skyld.

L&E

Hjemmet

Av Carl Fr. Wisløff

I Det nye testamente finner vi mange praktiske råd og formaninger om forholdene i et hjem. Fra gammelt har en kalt disse formaningene «hus-tavlen», og under det navnet er de tatt med i Luthers lille katekisme.

Guds ord sier: «Dere fedre, vekk ikke sinne hos barna deres, men oppdra dem med tukt og formaning, ledet av Herren» (Ef 6:4). Ordet taler om tukt (se også Ord 23:13), tanken er altså ikke at barnet av seg selv vokser en harmonisk vekst. Men det blir advart mot strenghet som kan føre til bitterhet og motløshet, med andre ord en strenghet som bare fører til det motsatte av det resultat en tok sikte på.

Barna blir formant til å være lydige mot sine foreldre (Ef 6:1 ff). I samme åndedrett viser apostelen til *det fjerde bud*. Se også Kol 3:20.

Det ord vi nå for tiden først griper til når det er tale om forholdet mellom

foreldre og barn, er *kjærlighet*: Foreldre skal elske barna sine, og barna skal elske foreldrene. Det nye testamentet taler ikke slik. Det sier at mannen skal elske sin hustru, mens hustruen skal adlyde og vise ærefrykt mot sin mann; foreldrene skal *oppdra* sine barn, og barna skal *lyde* sine foreldre. – Det foreldrene skylder sine barn er altså oppfostring, det vil si et godt forbilde og en rett veiledning, om nødvendig tukt. Det barna skylder sine foreldre er først og fremst å vise dem lydighet og ære. – Selvsagt er ikke dermed den gjensidige kjærlighet utelukket; tvert om er denne *alltid forutsatt* i Det nye testamente. Men det turde være ettertanke verd at apostlene taler på den måten som her er nevnt.

*Utdrag fra «Det kristne livet»,
Lunde forlag, 1977*

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, okt. 2006

Du og ditt hus. Av C. H. Spurgeon	side 1
Hjemmet. Av Carl Fr. Wisløff	side 3
Først må treet være godt. Av Per Bergene Holm	side 4
Hedre din far og din mor. Av Sigbjørn Agnalt	side 7
Fra dødens venterom til livets sentrum. Av Bengt Lunnergård ...	side 9
Ær dine foreldre! Av Fredrik Wisløff	side 13
Overgitt til Guds nådes ord. Av Ingar Gangås	side 15
Tro og gudsfrykt. Av Carl Olof Rosenius	side 17
Han tjente Gud. Barnestykke av Mia Hallesby	side 19
Sjelens glede i Gud. Av Christian Scriver	side 20

Først må treet være godt

Av Per Bergene Holm

Mat 12:33-37.

Av naturen er du og jeg et dårlig tre, sier Guds ord. Vi er døde i synder og overtredelser. Vi mangler selve evnen til det gode, til liv med Gud. Vi kan ikke bære god frukt, for selve treet er dårlig. Det kan bare bære dårlig frukt.

Hvis et frukttré er dårlig og bærer sur og bitter frukt, hjelper det ikke hvor mye jeg vanner og gjødsler, beskjærer og steller. Treet kan komme til å bære mer frukt, men frukten er og blir like uspiselig. Det er trets egenart som avgjør frukten. En kan ikke sanke druer av tornebusker, eller fiken av tistler, sier Jesus (Mat 7:16).

Slik er det også med våre gjerninger og frukten av vårt liv. Jeg kan sette alt inn på å bære frukt for Gud og gjøre gode, rettferdige og hellige gjerninger, men det hjelper ikke hvis jeg ikke allerede er god, rettferdig og hellig. For det er ikke gode gjerninger som gjør personen god, men motsatt. Det er bare den som er god som kan gjøre gode gjerninger. Det er *personen* det kommer an på, ikke *gjerningene!*

«La enten treet være godt og dets frukt god», sier Jesus, «eller la treet være dårlig og dets frukt dårlig». I Åp 22:11 står det: «La den som gjør urett, fortsatt gjøre urett, og la den urene fortsatt bli uren! Og la den rettferdige fortsatt gjøre rettferdighet, og la den hellige fortsatt bli helliggjort».

Du kan ikke være noe og gjøre noe annet enn det du *er*. Derfor nytter det ikke å helliggjøre den gamle Adam, for han *er* ikke hellig. Kjødet er og blir kjød, og det kan aldri bli noe annet. Og alt det som stammer fra det gamle menneske, er som det gamle menneske. Det kan ikke komme noe godt ut fra det som er ondt, hvor mye jeg enn prøver å pynte på det og få det til å se godt ut. Det vil faktisk være slik at jo mer jeg forsøker å gjøre godt ut fra det gamle menneske, jo mer vil jeg komme til å gjøre det som er ondt, og jeg vil komme til å stå i motsetning til det som er virkelig godt. Det er fariseerne og de skriftlærde et skremmende eksempel på.

La altså kjødet være kjød, la det dårlige være dårlig, sier Jesus med andre ord. Forsøk ikke å unnskyldet det, forbedre det, rettferdiggjøre det, for det blir ikke bedre på den måten. Men det forsøker du og jeg. Har vi gjort urett, baktalt, løyet osv, vil vi ikke stå ved det, men vi søker å unnskyldet oss og rettferdiggjøre oss, i det minste pynte på saken.

Vi vil ikke være ved at vi er så onde og at vi har gjort noe som er så ondt. «Nei, vi mente det da ikke slik», eller «vi sa det da ikke sånn» eller «vi gjorde da ikke det». Kan vi ikke løpe fra det vi har sagt eller gjort, søker vi en annen utvei. Vi var trøtte og slitne, vi

hadde en dårlig dag osv. For vi kan vanskelig innrømme overfor oss selv eller andre at vi skulle være så onde som våre gjerninger og våre ord.

La treet være dårlig og dets frukt dårlig, sier Jesus. Erkjenn synden og kjødet som det er. Synden er ikke pen, den er ikke noe å forsvare, men den er virkelig ond og stygg. Og den avslører hvor ond og stygg vår natur er, hva slags materiale det finnes i oss. For treet kjennes på frukten.

«Ormeyngel!» Slik taler Jesus om oss og vår medfødte natur. Det er ikke pene ord, men de er sanne. Vår natur er gjennomsyret av ond lyst, selvishet og alkens urenhet. Vi klarer til en viss grad å legge lokk på det, men fra tid til annen kommer det som bor i oss fram, og vi er ikke bedre enn det som da viser seg.

Men hva skal vi gjøre med dette oppkommet inne i vårt hjerte? Det er jo derfra det kommer onde tanker, mord, hor, utukt, tyveri, falskt vitnesbyrd, spott osv. (Mat 15:19). Vi kan søke å lukke det inne, eller kle det inne med en fin og fordekt fasade. Det gjorde fariseerne. «Kalkede graver» kaller Jesus dem. Nei, det nytter ikke å bli omvendt utenfra. Det nytter ikke for et ugjenfødt menneske som har sin lyst i denne verden og attrår det som er ondt, å ta seg sammen og søke å slutte med alt dette og begynne med å ha sin lyst i Herrens lov og bud. Nei, når hjertet er ondt, når treet er dårlig, vil det være ondt og dårlig, hvor mye det enn søker å omvende seg og avlegge verdslighet

og synd. Det kan bli pent å se til utvendig, men innvendig er alt som før.

Nei, sier Jesus, først må treet bli godt. Men det er jo umulig. Et bittert og surt tre kan ikke bli godt og begynne å bære søt og god frukt. Det vil bare bli ytre skinn. Nei, for mennesker er dette umulig. Det nytter ikke å få det til å være en kristen, det er ikke noe som du kan bestemme deg for og så sette i verk. Du mangler evnen og kraften, ja, du mangler selve livet.

Hva skal vi gjøre med vår natur, hvordan skal vi som er døde kunne begynne å leve? Hvordan skal vi som er onde kunne bli gode og begynne å gjøre godt?

«Omvend dere», «skift sinn», slik taler Guds ord. Ja, men hvordan går det til, er det noe jeg kan utrette? Nei, min medfødte natur får jeg ikke omvendt, den får jeg ikke til å endre sitt sinn. Mitt medfødte sinnelag er og blir fiendsk mot Gud og alt godt, det attrår døden og det onde.

Omvendelse er derfor ikke å forbedre den gamle Adam, det er ikke å helliggjøre min medfødte natur.

Nei, det er å overgi kjødet til dom og død. Kjødet skal ikke forsvares, ikke pyntes på, ikke bortforklares, men det skal i bot og bønn overgis til dom og død. På korset holdes det dom over mitt kjød, der får min synd, min ugudelighet, min vantro og urenhet sin dom.

«For det som var umulig for loven, fordi den var maktesløs på grunn av

kjødet, det gjorde Gud, da han sendte sin egen Sønn i syndig kjøds lignelse, for syndens skyld, og fordømte synden i kjødet» (Rom 8:3). Synden i kjødet, det vil si i mitt kjød, ble fordømt i Jesu død, den fikk sin rettmessige dom i hans død. Det hører hjemme under dommen, under forbannelsen. Men på Jesu kors dør en annen under min forbannelse, der fordømmes en annen for min synd og mitt kjød.

Derfor skal jeg få ta min tilflukt til Jesu kors med min synd og mitt syndige kjød, ikke for å berge det, men for å bli fri det. Jesu kors og soning er det eneste sted hvor mitt kjød kan bli dømt, uten at jeg blir dømt. For på korset dømmes mitt kjød i en stedfortreder og jeg går fri, jeg blir spart. Uten at en tøddel av loven blir tatt bort, uten at det blir slått av på et eneste krav eller en eneste dom, går jeg fri, for Stedfortrederen bærer hele dommen.

Og han vil være min med alt det han er og har. Han vil være mitt nye liv, min nye rettferdighet og hellighet. «Jeg er korsfestet med Kristus. Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg» (Gal 2:20).

Hvordan blir treet godt? Ikke ved å forbedre det dårlige treet, men ved at noe aldeles nytt kommer til. Du og jeg blir gode, rettferdige og hellige ved at Jesus Kristus, den rettferdige, den hellige og rene, kommer til oss med alt sitt.

I det hjerte hvor Jesus har sin bolig, bor godhet, sannhet, rettferdighet og hellighet. Det er hemmeligheten i all helliggjørelse og all sann livsrett-

ferdighet. Det er ikke selvforbedring, men en virkning av at Jesus har tatt bolig i hjertet.

Men gi akt på hvordan det går til! Først må treet bli godt. Du kan ikke gjøre godt og bære god frukt uten at du først blir god, hellig, ren og rettferdig. Og det kan du bare bli ved å ta din tilflukt til Jesus og få del i ham. Da blir du podet inn på Jesus, det gode vintreet. Du blir en gren på ham, og hans liv vil gjennomstrømme deg og bære frukt i og gjennom deg (Joh 15:4-5).

I det hjerte hvor Jesus bor, der har det kommet en ny kilde og et nytt og godt forråd: Jesu sinn. Og fra dette gode forrådet bærer nå det gode mennesket fram gode ting. Treet er blitt godt og det bærer ny og god frukt – kjærlighet, glede, fred, langmodighet, mildhet, godhet osv.

Disse fruktene gjør ikke den kristne god, men de vitner om at den kristne allerede er god. Og god, rettferdig og hellig ble han kun ved å ta i mot Jesus og livet i ham. Derfor er det også slik, at så snart den kristne begynner å stole på sin egen rettferdighet og hellighet, og søker å bli god ved sine egne gjerninger igjen, faller han fra troen på Jesus. Han bygger opp igjen det han har revet ned, nemlig sin egenrettferdighet, og søker igjen å leve for Gud i kraft av seg selv. Det er det samme som å ha falt ut av nåden (jf Gal 2:18-21).

Kraften i all sann helliggjørelse er derfor alltid å forbli intet i seg selv og ha alt i Kristus.

Hedre din far og din mor

Av Sigbjørn Agnalt

Det fjerde bud lyder slik:

Hedre din far og din mor, så dine dager må bli mange i det landet Herren din Gud gir deg.

«Hva vil det si? Vi skal frykte og elske Gud, så vi ikke forakter våre foreldre og overordnede eller bedrøver dem, men ærer og lyder dem, elsker og respekterer dem» (Martin Luther).

Nest etter seg selv har Gud satt foreldrene som høyeste autoritet over oss mennesker. Dette gjorde han til beste for oss, til stor velsignelse. «Derfor må en lære de unge å anse foreldrene sine i Guds sted. De må ha det klart for seg at selv om foreldrene er uverdige, fattige, svake og mangelfulle, er de likevel far og mor, gitt av Gud» (Luther).

Det innebærer at vårt forhold til Gud vil komme til syne i hjerteforholdet til foreldrene. Apostelen Johannes sine ord i 1Joh 4:20 gjelder ikke minst forholdet i hjemmet: «Dersom noen sier: Jeg elsker Gud! – og likevel hater sin bror, er han en løgner. For den som ikke elsker sin bror som han har sett, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke har sett?»

Det er ille om vi ikke elsker vår bror, men enda verre er det om denne bror er vår far eller mor. Men det som gjør dette dypt alvorlig, er at en slik holdning avslører vårt hjerteforhold til Gud. Det betyr ikke at om vi ærer og elsker våre foreldre, er det et bevis for

at vi elsker Gud. Men den som frykter og elsker Gud, vil også komme til å hedre sin mor og far, for det gjør han i ærefrykt og kjærlighet til sin Gud. Her er ikke rekkefølgen likegyldig!

Å hedre betyr å vise ærbødighet og aktelse for noe som er verdifullt og opphøyd. Det er ikke far og mor som skaper denne respekten til seg selv, men det gjør Gud ved sitt ord om foreldrestanden. Ene og alene ved å gi akt på Guds ord får vi det rette syn på dette, og det er bare ved å leve med Gud i Kristus Jesus at dette forholdet blir riktig.

David hadde en sønn som het Absalom. Vi leser om ham i 2. Samuels bok kap. 13–18.

Absalom betyr – fredens far – men vi ser snart av det vi leser at han var en ugudelig sønn.

I egenrådighet dreper han sin bror som hadde krenket søsteren. Vi ser ingen tegn til anger og omvendelse hos ham etter dette. I stedet flykter han til sin morfar, kongen i Gesur. Han hørte til de ugudelige hedningfolkene som bodde blant Israelsfolket. Absalom søkte ikke Gud, men tok sin tilflukt borte fra Gud. Her ser vi det ugudelige sinn, ubotferdig og full av forakt for Gud og hans ord. Dette blir ikke uten betydning for hans videre utvikling.

Etter en tid får han igjen komme tilbake til sin far, og han blir tatt til

nåde. Men det viser seg snart at Absalom har ondt i sinne. Han vil bli konge i sin fars sted, og derfor hater han sin far. I det skjulte begynner han nå et målrettet arbeid for å undergrave sin fars autoritet, for selv å komme i hans plass.

Det begynte med en endring i hans hjerteforhold til Israels Gud, et frafall fra Herren. Forholdene i Davids hjem var nok delvis årsak til dette, slik barnas utvikling i stor grad tilskrives oppdragelsen i hjemmet. Det avgjørende er hva de får av veiledning og åndelig føde – om det virkelig er føde – til liv i Gud, og om det er en oppdragelse til lydighet og tillit.

Frafallet i Absaloms hjerte førte igjen til forakt for sin far og mangel på respekt. Hans verdighet ble krenket. Det samme skjer i mange hjem i dag. Barna blir ugudelige, de går sine egne veier, borte fra Herren og samfunnet med ham. Dette fører igjen til at de begynner en kamp mot sine foreldre og tar makten i hjemmet. De lar seg ikke styre av sine foreldre, hører ikke på dem, tar ikke imot råd og veiledning, langt mindre tukt, men opptrer egenrådig og frekt i hjemmet. Mange foreldre bøyer seg for dette og blir snille tjenere for sine barns selvrådighet.

Kanskje var det slik med David også, at han gav etter for sin sønn. I fire år holdt Absalom det gående med sine kunster i å stjele folkets velvilje ved å tale ille om sin far kongen. Noe måtte vel David få høre om det som foregikk, men han grep ikke inn og stanset det.

Så gikk det som det måtte gå, Absalom fikk utvikle seg fritt. Han ble frekk og frimodig i sin ugudelighet. Frimodig sto han fram og løy sin far rett i øynene da han sa at han skulle av sted å ofre til Herren, mens sannheten var at han skulle starte et opprør og utropes til konge i Israel i sin fars sted. Nå skulle han starte kampen. Målet var å drepe sin far.

Dette er et rystende vitnesbyrd om mørkets makt i en sønns sinn, når han kan lyve sine foreldre rett i øynene, og med sitt liv motarbeide dem, og avsette dem fra den verdighet de har fra Gud.

Dette bud er det første bud som det er knyttet et løfte til; for at det må gå deg godt og du må leve lenge i landet. På samme måte som oppfyllelsen av dette budet springer ut fra et rett gudsforhold, gjør også løftet det. Å leve rett med Gud, fører til at vi lever rett med våre foreldre. Det medfører igjen at det går oss godt i livet.

I motsatt fall går det oss ille. Det er Absaloms liv et eksempel på. Hans liv tok ende med forferdelse. Midt i synden, mens han kjempet mot sin far, nådde dommen ham. Brutalt og nådeløst ble han drept med tre spyd i hjertet, og gikk inn i døden uten håp.

Derfor: Hedre din far og din mor – det begynner alltid hos Jesus ved å ta sin tilflukt til ham, i erkjennelse av hjertets hardhet, kulde og ondskap. Han er den eneste som kan lege dype sår og gjøre alle ting nye – og det fortsetter i ham som er vårt liv.

Fra dødens venterom til livets sentrum

Ulykken som ble til et vendepunkt

På midten av 80-tallet kom Juha Mattisson ut for en motorsykkelykke. Den var så alvorlig at legene sa han var klinisk død. Samtidig var det nok også nære at han hadde gått fortapt. Juha opplevde at han var ved helvetes port – og vendte tilbake.

«Jeg har besøkt dødsriket!»

Det er en utrolig påstand. Juha snakker stille og tankefullt med finsk aksent. Som han ser det, fikk han livet tilbake fordi Jesus ville det.

Juha vokste opp i Helsingfors i Finland. Foreldrene ble skilt da han var 13 år, og han tror at han alt da begynte å spore av. Han kom til Sverige i 1981. Her var han med å starte en MC-klubb sør i Stockholm, og hele livet kretset om motorsykkelen. Juha var en rebell, en lovløs, som ved et par anledninger så vidt unngikk å bli fengslet.

I 1985 ble alt forandret. Juha var da 25 år. Han kom ut for en ulykke da han var ute og kjørte. Hvorledes det gikk til, vil han ikke snakke om. Han kjørte bare av vegen.

Det første han husker etterpå, er at han lå på en bære som ble trillet gjennom sykehuset. Han hørte noen si: «Vi skal ta deg til en filmforestilling. Det er du selv som spiller hovedrollen. Det er en film om ditt eget liv».

«Den skittfilmen vil jeg ikke se», sa Juha. Han følte at han hadde kommet til livets endestasjon. Det opplevdes som at han måtte forflyttes fra et

sted til en annen verden. Men han ville ikke. Alt var så skjønt der han befant seg – som å flyte i bomull.

Deretter opplevde Juha at han begynte å reise nedover. Det var helt mørkt omkring ham, men han kunne tenke klart, dra slutninger og samtidig undres på hvor det bar hen. Han sammenligner opplevelsen med en gang han som liten kjørte heis sammen med sin far. Det var det samme trykket i ørene denne gangen, og Juha forsto at han virkelig var på veg ned mot dypet. Bevegelsen stanset og straks så han en tunnelåpning, og et stykke fra motsatt ende kom et sterkt lys.

«Jeg ble aggressiv og tenkte at noen prøvde å drive gjøn med meg. Det aktet jeg ikke å godta, og begynte å rope høyt: Hva slags sted er dette? Hvorfor er jeg kommet hit? Hvem har ansvaret for dette stedet? Jeg krevde er svar!»

Da hørte han en røst som sa: «Du fortjener å være her».

Jeg syntes ikke det var svar på spørsmålet, og spurte på nytt.

«Det fins ingen veg ut herfra».

Juha ble oppfordret til å gå gjennom tunnelen. Der – på den andre siden – skulle han stilles til ansvar for sine gjerninger. Hva han hadde gjort og ikke gjort under sitt jordeliv. Juha forstod senere at det ikke handlet om hva han hadde gjort, men snarere om hva han ikke hadde gjort. Han hadde

ikke tatt imot Guds frelsesplan gjennom Jesus Kristus.

Juha begynte å protestere. Han tenkte ikke å ta imot ordre fra noen han ikke visste hvem var. Da fikk han beskjed: «Det spiller ingen rolle hva du sier. Du skal gjennom tunnelen uansett».

En sterk, sugende luftstrøm tok tak i ham, og Juha begynte å dras mot tunnelen. Jo nærmere tunnelåpningen han kom, desto mer ubehagelig kjentes det. «Jeg tenkte febrilsk på hvordan jeg kunne unnsnippe. Jeg var nødt til å finne på noe. Jeg måtte bort derfra».

Samtidig som han gled nærmere åpningen, sendte han anklagende tanker til sine tidligere omgivelser. Hvorfor hadde ingen sagt noe? Hvorfor hadde ingen advart ham?

«Om jeg hadde visst noe om dette før, hadde jeg kanskje kunnet gjort noe med det, men akkurat nå syntes det å være for sent».

Juha konstaterer at han kunne tenke og resonnerer i sitt møte med døden. Plutselig så han: På den andre siden av tunnelen skulle han være evig fortapt!

«Jeg innså at jeg skulle havne i helvete!»

Juha ropte om hjelp. Han var midt i tunnelåpningen da han kastet seg på kne. «Jeg ropte: Gud, om du fins, hjelp meg nå. Jeg vil ikke dø så ung! Dersom du hjelper meg, vil jeg begynne et nytt liv!»

Juha lovte Gud en masse ting han skulle gjøre. Han skulle slutte å slåss, slutte å bruke narkotika og alkohol – og mye annet.

Det var imidlertid én ting som styrte Juhas liv, som hadde inntatt Guds plass som det viktigste i livet. Det var motorsykkelen, hans Harley Davidson. Motorsykkelen var ingen hobby, den var selve livet. Den var en del av hans personlighet.

«Jeg var beredt til å forlate alt, men ikke den».

Da han nå begynte å rope til Gud, avtok det sterke suget i tunnelen. Juha lå på kne til han hadde avgitt alle løftene. Men det hjalp ikke! Juha begynte på ny å bli dradd inn i tunnelen, og nå hørte han stemmer av mennesker fra det stedet hvor han selv var på veg til. De var i svære lidelser. Juha hadde ikke lyst til å være i deres selskap. Han fikk panikk. «Ja vel, Gud. Jeg oppgir motorsykkelen også! Koste hva det koste vil, men ikke dit!»

Da han nå hadde oppgitt alt, til og med avguden, forsvant mørket og tunnelen. Juha kjente nærværet av noen og begynte å rope igjen: «Jeg vet at det er noen her!», og fikk svaret: «Jeg er Herren, din Gud. Sønnen har bedt for deg, for at du ikke skulle gå evig fortapt. Alt hva Sønnen ber om, gir jeg ham, fordi jeg elsker Sønnen. Du får vende tilbake til livet, og du får fortelle dine gamle venner og andre om Sønnen og dine opplevelser i fortapelsen, så ingen skal behøve å havne der fordi de ikke visste».

Da Juha våknet opp på sykehuset mintes han ingen ting. Det hadde gått nesten to uker. En lege som hadde vært med under operasjonen, forklarte for Juha at han en kort tid var klinisk død.

Hjertet hadde stanset og åndedrettet opphørte. At Juha ikke husket sine løfter til Gud da han våknet, tror han beror på Guds omsorg.

«Gud er rettfærdig. Han lot meg ikke vende tilbake til livet for direkte å påminne meg om mine løfter. Han vil ikke at jeg skulle begynne et nytt liv bare fordi jeg i panikk hadde lovt det. Jesus sa selv at han har makt til å forlate synder her på jorden, men ikke under jorden, der jeg var. Derfor fikk jeg vende tilbake til jordelivet for å kunne ta imot frelsestilbudet her og få mine synder forlatt».

Det tok over tre år før Juha ble frelst. Det var en tung tid. Etter ulykken var ikke livet som før. Han var delvis lam i venstre side. Motorsykkelen var også blitt kraftig ramponert. Til å begynne med var det tanken på å få sykkelen reparert, som holdt liv i ham.

«Back to the highway, var det som drev meg».

Men Juha mistet kontakten med klubben.

«Jeg kjente jeg ikke hadde noe fellesskap med dem lenger. Jeg hadde ingen fred».

Han bad noen av gutta om å frakte motorsykkelen hjem til seg, og hadde den stående i leiligheten. Det førte i fortsettelsen til at Juha ble enda mer isolert.

«Jeg satt der med min avgud».

Riktignok lyktes det ham å slutte med narkotikaen, men han klarte ikke å komme på rett kjørl. Livet var utholdelig. Isolert fra omverdenen levde han et liv på grensen til selvmord.

Ved en anledning, da han satt og tenkte på å ta sitt liv, kjente han ei hand på aksla. En røst sa: «Jeg er Jesus. Jeg elsker deg. Du behøver ikke gjøre deg noe vondt».

«Jeg var så bitter og forstokket: Mitt liv var i ruiner. Jeg skrek innvendig: Ingen kan elske meg! La meg dø i fred, dette er min krig! Da han gikk, hørte jeg hvordan lenker falt til jorden. Jeg hadde vært bundet i lenker! Da begynte jeg å tenke at det kanskje var hjelp å få fra oven. Jeg hadde tross alt begynt å tenke på om det fantes en Gud likevel. Tidligere hadde det ikke vært mulig å ha slike tanker».

Juha ville gjøre en god gerning og gi noen klær til en innsamling. Da han kom for å levere klærne i en kirke, fikk han med seg et lite hefte med tittelen «Meningen». Der var emnet syndenes forlatelse og den nye fødsel. «Jeg tenkte mens jeg leste: Hvis det er så enkelt, er det visst håp for meg også!»

Juhas liv er i dag forandret, på flere måter. Sin sterke opplevelse forteller han ofte. Minnet fra dette begynte å komme fram i hukommelsen et halvt års tid etter at han ble frelst.

Folk reagerer forskjellig når han forteller dette, men det viktigste for Juha er at alle skal få muligheten til å høre om frelsen i Jesus, som han selv fikk oppleve. Han vil gjøre det han kan for at ingen skal dø uten å ha hørt om den muligheten – slik det nesten skjedde for hans vedkommende.

Under samtalen understreket han viktigheten av å få med de bibelord som hadde betydd mest for ham: →

De to regimenter

I Fredrik Wisløffs stykke om å ære foreldrene (side 13–14) betones veldig sterkt lydigheten mot et lands øvrighet og lovverk. For mennesker med et annet verdigrunnlag enn statens, kan det ofte oppstå en samvittighetskonflikt her. Både samfunnet og Guds rike gjør krav på autoritet. Det hender ikke sjelden at disse to rikene støter sammen, og det ene griper over på den andre partens myndighetsområde. Som et vern mot dette har vår lutherske bekjennelse et eget lærepunkt om *de to regimenter*. Dette skal hindre «overtramp», og er et lærepunkt vi skulle ha pusset støvet av i dag. I Agustana artikkel 28 heter det:

«*Det verdslige regimentet* har til oppgave å verge menneskenes legemlige liv mot alle overgrep, og gi lover og bestemmelser som er til gagn for samfunnet og fellesskapet. Derimot skal den verdslige øvrig-

het ikke befatte seg med det som hører inn under menneskenes tros- liv. Det som har med troen og kirkens indre liv å gjøre, er *det åndelige regimentets* oppgave å ta seg av. Denne makt utøves bare ved å lære og forkynne evangeliet og ved å forvalte sakramentene. Der- ved skjenkes ikke legemlige, men evige gaver.»

Læren om de to regimenter gir oss kloke råd. Der «det åndelige regiment» ikke har noen ytre makt, men bare fremmer evangeliet, der har «det verdslige regiment» ikke noe evangelium, men kun maktens «sverd» å svinge. Felles for begge disse, er at de er gitt oss av Gud til vårt beste.

Der disse anbefalinger blir tatt til følge, blir det til velsignelse for land og folk. Men der det motsatte skjer, vil det bli mange og vonde konflikter mellom det enkelte menneske og staten. *Red.*

«Kall på meg på nødens dag, så vil jeg utfri deg, og du skal prise meg» (Sal 50:15).

«...Menneskesønnen har makt på jorden til å forlate synder» (Luk 5:24).

«Sannelig, sannelig sier jeg dere: Den som hører mitt ord, og tror ham som har sendt meg, han har evig liv. Han kommer ikke til dom, men er gått over fra døden til livet» (Joh 5:24).

«Men der synden ble stor, ble nåden enda større» (Rom 5:20).

«Og likesom det er menneskenes lodd én gang å dø, og deretter dom, skal og Kristus, etter å være ofret, én gang for å bortta manges synder, (...) til frelse for dem som venter på ham» (Heb 9:27-28).

Av Bengt Lunnergård. Oversatt fra «Brevet», Sverige, av Ragnar Opstad

Ær dine foreldre!

Av Fredrik Wisløff

Hvordan de ti bud var fordelt på de to tavler vet vi ikke. Etter innholdet faller de imidlertid tydelig i to grupper. De tre første trekker en loddrett linje oppover og taler om vårt forhold til Gud, først til hans person, der nest til hans navn og så til Herrens dag, Guds rike. Den samme tankerekken finner vi i Fadervår. De tre første budene betegner vi da som lovens første tavle. De neste sju trekker en vannrett linje utad og taler om vårt forhold til andre mennesker. Disse utgjør da andre tavle.

Når Jesus taler om det største bud i loven, nevner han de samme to bud, kjærligheten til Gud og til nesten, svarende til de to tavler. «På disse to bud hviler hele loven og profetene» (Mat 22:36 f). (...)

Enheten mellom de to tavlene kommer til uttrykk i Luthers forklaring til de enkelte bud. De begynner alle med ordene: «Vi skal frykte og elske Gud». Også i den andre tavlen beholdes den loddrette linjen oppad til Gud.

Vel har alle budene form av bydende imperativ, «du skal» og «du skal ikke». Men det som er det guddommelige motiv bak budene – både i den første og den andre tavlen – er kjærligheten. Gud gir oss de ti bud ikke for å kreve, men for å verne.

Det fjerde bud inneholder en positiv oppfordring: «Hedre din far og din mor», – mens alle de andre budene på

den andre tavlen begynner med advarselen: «Du skal ikke →».

Når det gjelder forholdet til andre mennesker, er den nærmeste krets, forholdet til foreldrene, det viktigste. En god start er betingelsen for et godt løp. Det er i hjemmet vi stilles på den første og største prøven. Det hjelper lite om man ute blant folk viser høflighet, taler vennlige ord og viser en smigrende framferd særlig overfor ens overordnede, hvis man mot sine foreldre viser seg sur og vrang, og taler til dem i en nedlatende tone. Da er den høflighet og vennlighet en ellers viser, bare ferniss. Slik vi er overfor våre nærmeste, slik er vi. Det er livet i hjemmet som røper vårt egentlige jeg. (...)

«Hedre din far og din mor». Ordet *din* er knyttet både til far og mor. I den nye skoleutgaven er dette forkortet til: «Du skal hedre far og mor». *Din* er tatt ut. Derved forsvinner noe av varmen og inderligheten i budet. Det nære forholdet mellom barn og foreldre svekkes. At ordet *din* nevnes både ved far og mor – det kunne jo ellers stått: Hedre din far og mor – viser at ordet tillegges en viss vekt. Både far og mor skal hedres, ikke den ene framfor den andre. Dessuten skal barna være seg bevisst at det er *deres* foreldre. De er knyttet til dem med sterke bånd. (...)

Det fjerde bud gjelder ikke bare barn. Budet har like meget adresse til voksne. Så lenge man har foreldre i

live, plikter deres barn å vise dem heder og lydighet.

Det fjerde bud nevner også «andre som Gud har satt over oss». Her vil vi nevne dem som barna og de unge senere i livet vil møte og stå til ansvar for: lærerne på skolen, de overordnede på arbeidsplassen og øvrigheten med samfunnets lover.

Det går en ubrutt linje fra hjemmet til alle disse. Mangel på respekt og lydighet i hjemmet vil få følger for det liv og de oppgaver de unge vil bli stillet overfor senere i livet. I siste instans også overfor Gud. Om den urettferdige dommer sier Jesus: «Han fryktet ikke Gud og tok ikke hensyn til noe menneske» (Luk 18:2). De to ting henger nøye sammen. Den som ikke unnses seg for noe menneske, frykter heller ikke Gud. Og den som ikke eier gudsfrykt, vil heller ikke ta hensyn til hva andre sier og mener. Han turer fram som han selv vil. Den første prøven et barn stilles på utenfor hjemmet, møter det i skolen. Det de fremfor alt skal lære er disiplin. De skal sitte stille, høre etter og være lydige. Denne prøven varer helt til den siste skoledagen. Og den betyr mer enn alle kunnskapsfag.

Den disiplinkrise vi i våre dager er vitne til i skolen, viser at det fjerde bud ikke er blitt tatt alvorlig. Det er i hjemmet grunnlaget legges for barnas oppførsel i skolen. Har barna ikke lært respekt og lydighet mot foreldrene, vil det også få følger i deres forhold til lærerne. Ansvarer hviler her i første rekke på hjemmene.

De uoppdragne barna burde forstå at de ødelegger skolegangen også for de andre i klassen. Skolen skal gi grunnlag for det liv barna går i møte. De kunnskaper de får er ikke en plage som skolen legger på dem, men verdier som de senere skal bygge på.

«Med lov skal land bygges, ikke med ulov ødes». Intet samfunn kan eksistere uten vedtatte lover. Selv en primitiv folkestamme har uskrevne lovbestemmelser som de har overtatt fra tidligere generasjoner. Stammehøvdingen er øverste dommer som påser at lovene ikke blir krenket.

Et ordnet samfunn har et lovverk som omfatter alle områder av samfunnslivet. Loven er satt til å beskytte det nasjonale fellesskapet og den enkelte borgers person og eiendom. En lov kan forandres, men så lenge den står ved makt, må alle bøye seg for den, om den enn er aldri så upopulær.

Det er dette som ligger i Skriftens ord: «Enhver skal være lydig mot de myndigheter han har over seg. Det finnes ingen myndigheter som ikke er fra Gud, og de som er ved makten, er innsatt av Gud» (Rom 13:1).

Dette er talt i en tid da Rom hersket med diktatorisk makt i et hedensk samfunn. Når det allikevel sies at «de som er ved makten er innsatt av Gud», betyr dette ikke noen anerkjennelse verken av diktaturet eller hedenskapet. Det ordet sier, er at ethvert samfunn må ha en øvrighet og at denne øvrighet skal lydes, – såfremt den ikke påbyr noe som strir mot Guds vilje.

Fra «De ti bud», Luther forlag, 1978

Overgitt til Guds nådes ord

Av Ingar Gangås

«Se, jeg kommer snart! Salig er den som tar vare på de profetiske ord i denne bok» (Åp 22:7).

Her gjelder den lov at dersom du tar vare på Guds ord, vil Ordet bevare deg. Kanskje vi skulle snu på setningen, så fikk vi enda mer forståelse for kraften og virkningen av dette ordet: Det profetiske ord er mektig til å bevare deg slik at du *må* ta vare på det! Du kan ikke annet. Dette herlige budskap er du blitt så glad i at du er villig til å kjempe for å bevare det mot alle angrep. Å fornekte Jesu ord ville være det samme som å fornekte Jesus selv.

Grepet av Ordet

Derfor sier Paulus i Apg 20:24: «Men for meg selv akter jeg ikke mitt liv et ord verd, når jeg bare kan fullende mitt løp og den tjeneste som jeg fikk av Herren Jesus: å vitne om Guds nådes evangelium». Paulus var blitt frelst ved dette ordet, han var blitt overmannet av det, og nå bar Ordet ham ut til hedningene. Jesus var drivkraften. Å ta vare på det profetiske ord for Paulus, var først og fremst å leve av det for sin egen del, og dele det med andre, i forvissning om at dette ordet var til frelse både for ham selv og dem som fikk høre det. Derfor sier han også til menigheten i Efesus når han forlater dem siste gang: «Og nå overgir jeg dere til Gud og hans nådes ord, han som er mektig til å oppbygge dere og

gi dere arv sammen med alle dem som er blitt helliget» (Apg 20:32).

Guds tale til oss

Men hva er profetisk, og hva er falsk tale? Hvordan kan vi være sikre på hva som er ekte og hva som ikke er det? Her skal du først merke deg uttrykket: de profetiske ord i *denne* bok – altså Bibelen. Guds åpenbarte ord er ordene i denne bestemte bok. Dette er Guds endegyldige og uforanderlige tale til oss mennesker. Utenom eller i tillegg til dette Ord finnes bare mennesketanker og svermeriske utsagn. Å forandre eller tilpasse det, eller svekke alvoret, vil være å opptre som falsk profet.

Gravde i Skriften!

Videre er det en god regel å legge merke til fruktene. På fruktene skal treet kjennes, sier Jesus. Slik det er mulig å skille den søte og den sure frukt fra hverandre, er det også nødvendig å prøve alt på Guds ord. Det påhviler alle Guds barn å gjøre som menigheten i Berøa, som gransket i Skriften for å se etter om det forholdt seg slik som det ble sagt dem. Dessuten skal vi være klar over at Gud utdeler ulike nådegaver til menigheten, deriblant den å prøve ånder. En slik nådegave går ikke ut på å ha overnaturlige evner, som gjør at en kan se på folk om de har rett eller ikke. Men det er slik at de ut fra det som står

skrevet i Ordet, har fått den gave å avsløre det som ikke er av sannheten. De har fått et opplatt øre slik at de kan skille det edle fra det uedle.

Ordet – en levende røst

Den sanne profet taler *som* Guds ord, i samsvar med Ordet. Han er bare en *røst* av den som taler. Det er bare *en* ting som gjelder: Hva har Gud sagt? «Ve meg om jeg forkynner et annet evangelium», sa Paulus. Hva skulle ikke vi si i dag? Vi som har så lett for å tale når Guds ord tier, og tie når Guds ord taler. Ofte er fristelsen stor til å ta brodden av Ordet ved å tilpasse og avsvække. Andre ganger blir det bortgjemt og omgjort til en ullen og uklar appell når underholdningen, larmen og røyken har lagt seg. En dag skal du stå til ansvar for Gud. Da hjelper det lite om du kan vise til store tilhørerskarer og mange tegn og under. Ve deg om du svikter ditt kall og unndrar deg å stride den gode strid!

De falske røster

Jesus fikk en dag besøk av noen profeter som spurte: «Herre! Herre! Har vi ikke talt profetisk i ditt navn?» De kunne vise til både åndeutdrivelser og kraftige gjerninger. Likevel måtte Jesus avvise dem med ordene: «Jeg har aldri kjent dere, vik bort fra meg dere som gjorde urett!» Hva var galt? Det liv de levde, og de ord de talte, avslørte dem som falske grener som ikke bar den rette frukt.

Drevet av Guds ord

Når apostelen Paulus beskriver hva det vil si å tale profetisk, sier han:

«Men den som taler profetisk, taler for mennesker, til oppbyggelse, formaning og trøst» (1Kor 14:3). Da er det ikke forkynneren som bestemmer hva som skal sies, men det dreier seg om en utleggelse av det som allerede står skrevet. Vi trenger sårt slike vitner som stiller seg til tjeneste for Ordet, enten det vekker vrede eller blir motatt i tro.

Proklamasjonen av det profetiske ord må aldri bli erstattet av andre virkemidler. Gjør vi det, har vi allerede forlatt den reformatoriske arv. Der heter det *Skriften alene*. Det er en fallitterklæring om forkynnelsen av Guds Ord skal vike plassen for underholdningslinjen. Å, hvor vi trenger Guds åpenbarings lys så vi våkner opp, og øyensalve til å se rikdommen i Jesus. Må Gud forbarme seg over oss, og se i nåde til oss, slik at det blir nok med *Jesus alene*. I ham – og bare i ham – er det hvile å få. Er du overgitt til dette nådens evangelium, har du samtidig fått del i en herlig tjeneste, i heimen, venneflokken, på arbeid, ja like til jordens ender! L&E

*Han lever, og jeg skal få bringe
hans venner det salige ord.
Tenk, jeg som er ringest blant ringe,
den minste han kjenner på jord.
Tenk, jeg skal hans hilsen frembære.
Å kunne jeg synge det ut!
Mer kunne ei engler begjære
enn gå med så salig et bud.*

(S.b. nr. 680, v. 2)

Tro og gudsfrykt

Av Carl Olof Rosenius

«Så legg og just derfor all vinn på i eders tro å vise dyd» (2Pet 1:5).

Gir vi akt på alle de store løfter Gud har gitt oss, kunne vi forgå av gru over vår likegyldighet og ulydighet, fordi vi ikke stadig tenker på hvordan vi med all vår flid skal vise vår tro i et gudfryktig liv. Vi har fått alt vi trenger til liv og gudsfrykt, så vi behøver ikke være syndens treller, selv om vi er skrøpelige. Og vi har de største og dyreste løfter fra Gud selv – og han lyver ikke – løfter, som gjør det mulig for oss å ha del i guddommelig natur allerede her i tiden, og leve sammen med ham i evigheten. Skulle vi ikke da den korte tid vi har igjen å leve på jorden, la det være vår største omsorg å leve

for ham som har gitt oss alt dette? Skulle vi ikke søke å tekkes bare ham, og være til ære for ham, og legge all vinn på at det må være dyd i vår tro? Å, glem ikke dette du som er et benådet Guds barn! Be Gud om tilgivelse for alt du har forsømt! Og om nåde til å gjøre det bedre heretter!

Når apostelen sier at vi skal vise *dyd* i vår tro, da betyr dyd her en hellig *iver, kraft og drift* til det gode. Vår tro skal ikke være en død, uvirksom viten eller en lat hvile. Men når vi tror de herlige ting som Guds løfter inneholder, da skulle vi også i all vår ferd vise oss å være slik som det passer seg for et så benådet og lykkelig folk på jorden. I dette stykke ser vi ofte noe som er både sørgelig og underlig. Det er

BIBELKURS PÅ FOSSNES

6.-12. november

LÆRERE OG EMNER

Agnalt, Sigbjørn:	Matteusevangeliet
Bergene Holm, Per:	Profeten Jesaja
Brix, Hans-Henrik:	Romberbrevet + Bønn
Nilsson, Gunnar (Sverige):	Hebreerbrevet + Jobs bok (kveld)
Nissen, Hans Erik (Danmark):	ONS: Nådens Gud (Luk 1:46-56), TORS: Trøstens Gud (2Kor 1:3-11), Frelsens Gud (Ef 1:3-14), FRED: Håpets Gud (1Pet 1:3-9). Omvend dere (Mk 1:14-15), LØRD: Visdom til frelse (2Tim 4:14-17), Elsk din neste (Mt 22:39), SØND: Forkynn Ordet (2Tim 4:2).

Informasjon og fullstendig program - Bibelskolen på Fossnes, 3160 Stokke
Telefon 33 36 17 70 - Internett: www.nill.no

Velkommen fra Danmark, Sverige og Norge til samling om Guds ord!

mennesker som ser ut til å være kommet til et nytt åndelig liv, men på samme tid er det som de ikke skulle vite at den nåde de har fått, kan brukes i livet til å døde det gamle menneske. De har en eller annen vanart som de fullstendig overser, som om de ikke skulle vite at *hver* synd må korsfestes og dødes. Om de virkelig har åndelig liv, viser et slikt forhold alltid en åndelig *søvnighet og lathet*. Og det er det som apostelen vil vekke oss fra her, når han holder så sterkt på at vi i vår tro skal vise dyd – iver, kraft, virksomhet. Slik taler også apostelen om formålet med dette brevet: «Dette er nå alt det andre brevet jeg skriver til dere, I elskede, for atter ved *påminnelse* å vekke eders rene hu».

Å, måtte hver og en som leser dette, gå i seg selv og tenke etter om det kan finnes noe slikt hos ham! Er det noen kristen plikt du ennå forsømmer? Er det noen synd som du ikke oppriktig korsfester? Det er på disse to måter gudsfrykten viser seg, om det er noen kraft i den. Det ene er å gjøre alt det gode som overhode er mulig i vårt kall. Det annet er å fly fra synden og korsfeste den.

Altså: Du som tror, og har funnet nåde, men går med et hardt sinn og har lett for å bli sint, du må se det gale i dette, og døde det! Slipp det ikke løs, men følg din Frelsers eksempel. Han skjelte ikke igjen, da han ble utskjelt, og truet ikke, da han led, men overlot det til ham som dømmer rettferdig. – Du som tror og har funnet nåde, men har en eller annen sterk kjødets be-

gjæring å trekkes med, vokt deg! Hør ordet: «Jeg formaner dere, som fremmede og utlendinger, at dere holder dere ifra de kjødelige lyster som strir mot sjelen».

Du som tror og er benådet, men har sinnet opptatt med jordiske ting, din eiendom, din forretning og liknede, slik at du først og sist tenker på og snakker om dem, du skal vite at det er et meget dårlig tegn! Du er ikke edru og våken. Og våkner du ikke opp, kommer dette tornekrattet til å kvele den gode sæden i deg, så du blir en falsk kristen. I hjertet blir du jordisk med kristelige talemåter i munnen og noen utvortes andaktsøvelser. – Du som tror og eier alle de herlige ting som Gud har gitt oss i Kristus, men kan se dine medmennesker gå mot evig fortapelse i åndelig død og sikkerhet, men ikke gjør det minste for å vekke dem, du snakker med dem om alt annet og vet om den ulykke som truer dem. Du må våkne opp og be Gud om en så oppriktig kjærlighet at den ikke gir deg fred uten å få tjene dine medmennesker til frelse. – Du som tror og er benådet, men ser din fattige bror lide nød, og likevel lukker ditt hjerte for ham, hvordan kan kjærligheten til Gud bli i deg? Du må døde kjødet, som vil beholde alt for deg og dine. – Av slike eksempler kan du vite hva det er å legge vinn på å vise dyd i troen. *Legg vinn på* å gjøre dette! Be Gud om hans Hellige Ånd til å tro og elske slik at det viser seg i ditt liv!

*Fra «Husandaktsboken»,
Lunde forlag, 1973*

Han tjente Gud

Barnestykke av Mia Hallesby

«Tal, Herre, din tjener hører», svarte Samuel da Herren ropte på ham.

Hva ville Gud ham? Jo, han skulle gå til ypperstepresten og fortelle at Gud ville sende en ulykke over hjemmet hans, fordi han ikke straffet sønnene sine som var slemme og ugudelige.

Tenk, å gå med et slikt bud for en liten gutt.

Men Samuel gjorde som Gud sa. Han var en Herrens tjener i alt. Derfor var det Gud lot ham bli dommer over folket da han ble voksen, ja, han ble noe enda større. Han ble betrodd å være profet for Herren.

Du har kanskje hørt at Gud alltid brukte en profet når han ville si noe til folket. Guds munn blir en profet kalt et sted i Bibelen. Han talte i stedet for Gud.

Og Samuel ble en sånn Guds munn. I alt tjente han Gud.

Hvordan er det med oss? Hvordan er det med deg? Tjener du Gud?

«Det var noe helt annet med Samuel som bodde i helligdommen», vil du svare. «Det var selvsagt at han tjente Gud, akkurat som det er prestene hos oss som holder gudstjeneste i kirken om søndagene. Jeg – jeg kan da ikke tjene Gud hjemme?»

Du skal vite at det er nettopp hjemme du har din gudstjeneste. Du tjener Gud når du er som Gud vil ha deg: snill og lydig, vennlig og høflig, hjelpsom og takknemlig.

Iblant får du tjene Gud med noe ekstra. Du besøker en syk, du leser høyt for bestemor eller legger penger du hadde fått til sjokolade på misjonsbøssen i stedet.

Det er ikke alltid lett å være i Guds tjeneste. Vi må ofte si nei til det vi selv har lyst til. Men Jesus som sa: «Jeg er som en tjener blant dere», vil hjelpe oss.

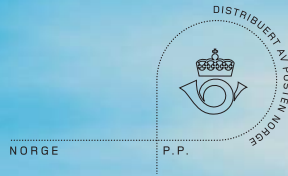
Kjære Gud, hjelp meg å tjene deg med alt som jeg sier og gjør. Amen.

*Fra «Barneandakter»,
Indremisjonsforlaget, 1946*

MEDARBEIDERSAMLING I LEKMANNSMISJONEN

Lørdag 11. november fra kl. 10 -13 blir det medarbeidersamling i Lekmannsmisjonen på Bibelskolen på Fossnes. Hans Erik Nissen blir med som taler, og i etterkant blir det mulighet for samtale. Nissen er også med på bibelkurset denne uken. Alle er hjertelig velkommen til samlingen. Påmelding til Bibelskolen på tlf. 33 36 17 70.

Landsstyret

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Sjelens glede i Gud

Av Christian Scriver

Guds fred er rettferdighet, fred og glede i den Helligånd. Jeg har en nådig Gud. Jeg har syndenes forlatelse og en god samvittighet. Jeg har et sikkert håp om evig herlighet. Jeg må være glad. Spurven gleder seg når den har funnet et hus, og svalen et rede. Den benådede sjel hviler i Guds nåde og i Jesu vunder. Den gleder seg i Herren. Et Guds barn må si som profeten: «Jeg vil glede meg i Herren. Min sjel skal fryde seg i min Gud. Ti han har iført meg frelsens kledebon, i rettferdighetens kappe har han svøpt meg» (Jes 61:10).

Gleden i Herren er en åndelig glede, som virkes av den Helligånd. De ugudelige har ingen fred. De kan heller ikke ha noen glede i Gud. Svinet finner sin glede i sølen, kuen i en grønn eng og biene i blomstene. Barnet gleder seg over sin dukke. Noen voksne mennesker finner sin glede i mat og drikke, i ære og berømmelse, i klær og prakt. Andre i kunnskap og lærdom. Den høyeste glede er gleden i Gud. I verden finner du enten en syndig glede eller en ufullkommen og ubestendig glede. Verden kan ikke gi

mer enn den har. Diamanten glimrer og gleder øyet; men den kan ikke stille min hunger og tørst. Brødet stiller hungeren, men ikke tørsten. Gullet kan glede mange i gode dager. I nød og død formår det intet. Kristus, derimot, er alt og formår alt. Han kan glede seg i sorg og gi sjelen fred, ro og trøst. Du kan glede deg i Herren *alltid* – selv i de tyngste tider.

Gleden i Gud fødes i sorg. Den gudelige bedrøvelse er forløper for den gudelige glede. Denne glede bor bare i et sønderbrutt og sønderknust hjerte. Hyklerne og de ugudelige kan også ville finne glede i åndelige ting. De tar ofte imot Ordet med glede; men de har ikke ro i seg og holder ut bare til en tid. Blir det trengsel eller forfølgelse for Ordets skyld, tar de straks anstøt (Mat 13:20-21). Guds barn er som bedrøvede alltid glade. De kan også ha glede som hører dette livet til. Gleden i Guds gaver må da ikke komme i veien for gleden i Gud. Gleden i Herren er deres styrke.

Fra «Sjeleskatt», Kristne hovedverker (VI), Lutherstiftelsen/Nomi